

پرتغال کشوری در جنوب غربی اروپا است. پایتخت آن لیسبون و زبان رسمی آن پرتغالی است که از شاخه زبان‌های رومی‌تبار است.

جمعیت این کشور ۱۰,۵ میلیون نفر و واحد پول آن یورو است. این کشور از اعضای اتحادیه اروپا و ناتو است و شیوه حکومتی آن جمهوری پارلمانی است. پرتغال جزء کشورهای توسعه‌یافته به‌شمار می‌آید. دین مردم این کشور مسیحیت از شاخه کاتولیک رومی است.

پرتغال غربی‌ترین کشور سرزمین اصلی اروپاست و خاک پرتغال به همراه تنها همسایه خود اسپانیا شبه‌جزیره ایبری را تشکیل می‌دهد. پرتغال از سوی غرب به اقیانوس اطلس محدود شده‌است و دو مجمع‌الجزایر آزور و مادیرا واقع در این اقیانوس نیز جزء خاک پرتغال هستند.

کشور پرتغال دو منطقه کلان‌شهری عمده دارد که یکی کلان‌شهر لیسبون در جنوب و دیگری کلان‌شهر پورتو در شمال است. نام کامل پورتو، پورتو-کاله بوده‌است که به معنی بندر کاله (نام قومی سلتی) است و نام پرتغال نیز تلفظی از نام پورتوکاله‌است. مناطق پورتو و لیسبون از قدیم با یکدیگر در رقابت بوده‌اند.

در دوران باستان ساکنان سرزمین کنونی پرتغال را اقوام سلتی گالاسی و لوسیتانی تشکیل می‌دادند و این منطقه بعداً بخشی از امپراتوری روم شد و سپس قبایل گوناگون ژرمن نیز به این سرزمین آمدند. ناحیه پرتغال در سده هشتم میلادی به تصرف مسلمانان موری (مراکشی) درآمد ولی شهسواران مسیحی بعداً مسلمانان را از این منطقه راندند. زبان پرتغالی امروزه به زبان لاتینی رومی‌ها بیش از سایر زبان‌های اروپایی شباهت دارد.

پرتغال در سال ۱۱۳۹ میلادی اعلام پادشاهی مستقل کرد. گرچه امپراتوری بزرگی که با کوشش دریانوردان پرتغالی به وجود آمده بود بعداً روی به افول نهاد، آنچه هنوز برجای مانده به حدی است که امروزه دولت پرتغال سومین کشور بزرگ مستعمراتی جهان به شمار می‌رود.

روزگاری حکومت استعماری پرتغال شامل برزیل، گینه بیسائو، موزامبیک در آفریقا، تیمور شرقی و بخش‌هایی از قلمرو هند بود. در دهه ۱۹۶۰ میلادی، به دنبال استقلال بسیاری از کشورهای آفریقایی که پیش از آن مستعمره سایر قدرت‌های استعماری بودند، پرتغال با نگرانی، بخش‌های استعماری را بخش‌های جدایی‌ناپذیر خود دانست به این ترتیب، بسیاری از این مناطق در حدود پانزده سال برای کسب آزادی و استقلال مبارزه کردند و سرانجام، در سال ۱۹۷۴ این امر به سقوط نظام دیکتاتوری و فاشیستی پرتغال منجر شد. یک سال بعد، کشورهای تحت سلطه و استعمار پرتغال، البته به جز ماکائو، صاحب استقلال شدند.

سیب زمینی، گوجه فرنگی، زیتون، انگور، و لبنیات از فراورده‌های کشاورزی پرتغال و پارچه و کفش، کاغذ، پالایش نفت، پلاستیک، سفالگری، و مشروبات از تولیدات آن است. بر اساس سرشماری سال ۲۰۰۱ جمعیت این کشور بالغ بر ۱۰,۳۵۵,۸۲۴ نفر بود که ۵۲٪ آن زن و ۴۸٪ آن مرد بود. در سال ۲۰۰۷ این جمعیت به ۱۰,۶۱۷,۵۷۵ رسید که ۳۳۲,۱۳۷ نفر آنها مهاجرین قانونی بودند.

پرتغال از نظر قومی کشوری یکدست است و نزدیک به ۹۷ درصد از مردم آن را پرتغالیان تشکیل می‌دهند. در تمامی کشور زبان پرتغالی رایج است و تنها در روستاهای پیرامون «میراندا دو دورو» گویشی از زبان آستوری به نام می‌راندی صحبت می‌شود که آن هم از گویش‌های رومی‌تبار است. گویش می‌راندی در پرتغال به عنوان یک زبان اقلیتی رسمیت دارد. بیشتر جمعیت پرتغال کاتولیک رومی هستند. پرتغالی‌ها عموماً مردمانی هستند کوتاه قد دارای پوستی زردرنگ، چشمانی سیاه و موهایی تیره. در قسمت‌های شمالی که تأثیر قبایل ژرمنی زیادتر بوده‌است، افرادی با چشمان آبی و موهای روشن دیده می‌شوند. بیشتر عقیده بر این است که نیاکان پرتغالی‌ها همان لوسیتانی‌ها یعنی نژاد سلتی ایبری بوده‌اند که روزگاری در برابر حملات رومیان مقاومت کرده‌اند. اقوام فینیقی، رومی، ژرمن، و مور هر یک اثری از خود در چهره این مردمان باقی گذاشته‌است. از آمیزش همین اقوام و نژادهاست که پرتغالی‌های امروزی به وجود آمده‌اند. بخش اعظم جمعیت پرتغال در کشتزارها، تاکستان‌ها، و جنگل‌ها کار می‌کنند و کار روزانه در مزارع پایه و اساس تفریحات و سرگرمی‌ها و حتی جشنها و اعیاد آنان است.